

Η αγορά κατοικίας περνά ίσως την δυσκολότερη φάση της στην διάρκεια της μεταπολιτευτικής περιόδου. Το απόθεμα κατοικιών μεγαλώνει , οι υποψήφιοι αγοραστές είναι παγωμένοι και συνεχώς αναβάλλουν αποφάσεις προκειμένου να δουν που πάει η κατάσταση και οι τράπεζες κλείνουν τις κάνουλες επιβεβαιώνοντας το ρητό που τις θέλει «να πωλούν ομπρέλες στην λιακάδα και να τις παίρνουν πίσω στην βροχή».

Και ενώ θα περίμενε κανείς ότι η Κυβέρνηση θα παρενέβαινε με μία συγκροτημένη πρόταση στην αγορά ώστε να αντιστρέψει αυτό το αρνητικό κλίμα, κάθετα απαθής παρατηρητής . Η διαπίστωση αυτή έχει σίγουρα μία σημαντική δόση αλήθειας αφού αυτή την στιγμή αυτό που είναι δεδομένο είναι η παντελής έλλειψη θετικής πολιτικής για τον κλάδο. Θα ισχυριζόταν κάποιος ότι η απόφαση για την αναβολή της αύξησης των αντικειμενικών αξιών είναι σημάδι πολιτικής. Λάθος είναι ομολογία αποτυχίας της πολιτικής. Κάποιοι άλλοι θα έλεγαν ότι τα πρόσφατα φορολογικά μέτρα είναι δημόσια ομολογία για την αναγκαιότητα πολιτικής παρέμβασης. Σίγουρα . Αλλά προς ποια πλευρά είναι αυτή η παρέμβαση και ποιους εξυπηρετεί. Το δίχως άλλο όχι εκείνους τους μεροκαματιάρηδες που μετρούν το ευρώ για να αγοράσουν 70 τετραγωνικά μέτρα. Αυτοί οι άνθρωποι που είναι η «καρδιά» και ο «πνεύμονας» της αγοράς ζητούν κάτι άλλο.

Ζητούν σιγουριά για το δάνειο τους. Ζητούν ασφάλεια ότι δεν θα χάσουν το σπίτι τους. Ζητούν να αισθάνονται ασφαλείς ότι το κράτος θα τους προστατέψει από την ανεργία που θα τους ρίξει στην ανάγκη να σηκώσουν τα χέρια μπροστά στο διαφαινόμενο αδιέξοδο. Ζητούν δηλαδή απλά πράγματα τα οποία όμως θα τους επιτρέψει να κάνουν το μεγάλο άλμα με σιγουριά και ασφάλεια . Αυτά που ζητούν είναι στην πραγματικότητα η πολιτική που έχουν ανάγκη και δυστυχώς το μόνο που διαπιστώνουν είναι η απουσία της .

Με απλά λόγια επιτέλους εφαρμόστε πολιτική για την κατοικία.